

Et Par vadmelsklædte Bønder veg helt forskrækket til Side for ham. Med Tilfredshed hørte han den ene af dem hviske til den anden :

„Monstro, te det sku være ham, den unge Grev Frys?“

Skønt han telegrafisk havde meldt sit Komme, var der Ingen til at modtage ham. „Desbedre“ — tænkte han — „saa har jeg frie Hænder!“ Og han bestemte sig til at tage ind paa et Hotel, hvad der i enhver Henseende vilde være ham bekvemmest.

Men just som han vilde stige ind i en af de to Hotelomnibusser, som holdt udenfor Stationsbygningen, fik han Øje paa Eberhard, der langsomt kom gaaende ovre fra det lille Lystanlæg lige overfor Stationen. Per forstod straks, at Broderen, der var saa omhyggelig for sin Værdighed, havde oppebiet Togets Ankomst derovre i Anlæget, for at det skulde tage sig ud, som om han halvt tilfældig var kommen her forbi paa en Spaseretur, — og uvilkaarlig trak han paa Skuldren deraf. Den Slags Overlegenhed, der i gamle Dage havde kunnet opirre ham, vakte nu kun hans Medynk.

Da Broderen saae Per staa der og forhandle med Hotelkarlen, blev han aabenbart lidt opskræmt og forstærkede sine Skridt.

„Du vil vel ikke tage paa Hotel?“ sagde han, næsten før de havde hilst paa hinanden.

„Jo,“ svarede Per. „Jeg anser det under de forhaandenværende Forhold for rigtigst ikke at gøre Ulejlighed derhjemme.“

„Men der er gjort et Værelse istand til dig, og vi har god Plads. Mo'er vil sikkert tage dig det meget ilde op, dersom du lægger dig ind paa Hotel!“

„Ja ja — naar du mener det, saa — Vil De da skaffe mig en Drager.“

De sidste Ord rettede han til Hotelkarlen. Hvorpaa han gjorde Eberhard et Spørgsmaal om Faderens Befindende.

„Fader har sovet siden iaftes. I det hele ligger han nu mest og døser. Han har i det sidste Døgn kun været ved Bevidsthed af og til.“

Nu kom et Bybud ud fra Stationsbygningen sammen med Hotelkarlen, der gjorde et forventningsfuldt Skrabud for Per med